

Arrest

nr. 93 055 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DECLERCQ, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, F. M. A. {...}, bent een minderjarige Afghaanse jongeman van ongeveer zestien jaar van Hazara-origine. U bent geboren in het dorp Bahikhel gelegen in het district Surkhi Parsa dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Parwan. U bent een Islamgelovige die de sjiiitische leer aanhangt. Vier jaar geleden overleed uw moeder. Twintig dagen daarna overleed ook uw vader in een auto-ongeluk. Van toen af woonde u in bij uw stiefoom van vaderszijde, E. A. {...}, in de stad Kaboel. U verbleef er drie jaar voordat u Afghanistan ontvluchtte.

Het was toen u bij uw stiefoom introk dat uw problemen begonnen. Uw stiefoom die ook sjiiet was maar een aanhanger van een andere strekking binnen het sjiïsme, namelijk het ismaelisme, zette u

onder druk om zich te bekeren tot deze strekking. In de praktijk betekende dit dat u tweemaal per dag mocht bidden tot de negenenveertig imams in plaats van vijfmaal en dat u naar een andere moskee moest gaan. Twee à drie maanden nadat u introk bij uw oom werd u voor de eerste keer aangemoedigd om op uw stiefooms manier te bidden. U weigerde waarna er een ruzie ontstond. De discussie brak af toen u ging gaan slapen. Daarna verplichtte hij u te observeren hoe hij bad en moest u hem nadoen. U weigerde opnieuw. Telkens als hij u erover aansprak, liep u weg en probeerde hij u te slaan. Ook zijn zoon Ayah gaf u soms een preek. In totaal werd u twee keer opgesloten en heeft hij u vier à vijf keer geslagen. U verklaarde nergens terecht te kunnen voor hulp.

Daarnaast kwam u ook in de problemen door uw gevoelens voor Razia, de vrouw van de zoon van uw stiefoom. Telkens uw stiefoom ruzie maakte met u, was zij er om u te steunen. Ook als u van uw werk terug thuiskwam, kwam ze naast u zitten om te praten. Op een dag werd u wakker en ging u thee klaarmaken. Razia kwam bij u zitten om te praten. Hierdoor kregen jullie het 'warm' en gingen jullie over tot seksuele handelingen. U verklaarde dat dit de eerste keer was. Terwijl Razia en u intiem waren had u er geen idee van waar haar echtgenoot Ayah zich bevond, was er tevens een zus van Ayah in de studeerkamer, en speelden de andere twee zussen buiten en was de broer van Ayah samen met zijn moeder om brood.

Jullie werden echter betrapt door uw oom die een chauffeur was en dus zelf zijn uren kon kiezen. Toen hij jullie bezig zag, liep hij terug naar buiten om iets te halen om u te slaan. Jullie trokken jullie kleren aan. Razia haalde 30.000 Afghani tevoorschijn en gaf dit aan u. Toen uw oom terugkwam met een bijl ging Razia tussen uw beide instaan waardoor ze de klap opving. Door de chaos die op dit moment heerste, kon u de kamer ontvluchten. U ging naar een vriend die u kende van uw werk en die u aanraadde om naar Iran te vluchten.

U ontvluchtte Afghanistan rond mei 2011 en kwam aan in België op 3 januari 2012 waar u de volgende dag op 4 januari 2012 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw familie.

U legt geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat er weinig geloof gehecht kan worden aan uw gedwongen bekering tot het ismaelisme. Zulk een soort bekering waar u het over heeft dient ook in perspectief geplaatst te worden gezien ismaelieten deel uitmaken van de grote sjiitische gemeenschap en er in Afghanistan niet echt noemenswaardige fricties zijn tussen de verschillende strekkingen binnen het sjiïsme.

Het klinkt ook niet logisch dat uw stiefoom schrik had om in zijn moskee uitgelachen te worden omdat hij er nog steeds niet in geslaagd was om u te bekeren tot het ismaelisme (CGVS p. 13) terwijl hij u wel aan het publieke leven laat deelnemen als werknemer bij mensen die hij goed kende en die hem loyaal waren (CGVS p. 10, 14 en 15) terwijl u nog steeds geen ismaelische sjiit was en hij zelfs nog zijn eerste woord moest reppen over het ismaelisme (CGVS p. 13).

Verder wil u laten uitschijnen dat het hier om een constante bekeringsdrang vanwege uw oom gaat die neigt naar vervolging terwijl uit uw verklaringen blijkt dat uw oom u hoogstens op een hoogst onaangename wijze wou overtuigen het ismaelisme aan te hangen. Zo beweert u tot twee keer toe dat telkens u onder zijn ogen kwam hij er u over lastig viel (CGVS p. 13 en 14). Even later in het gehoor wordt u gevraagd hoe vaak hij u probeerde te bekeren waarop u antwoordt om de week, om de twee weken (CGVS p. 14). Het is natuurlijk onmogelijk om tegelijkertijd te beweren dat u vanaf u onder zijn ogen kwam werd lastiggevallen (CGVS p. 13 en 14) en daarnaast te verklaren dat u om de week of om de twee weken werd lastiggevallen om u te bekeren (CGVS p. 14). Even voordien had u al eens bevestigd dat hij u vooral op vrijdagen lastig viel (CGVS p. 13). Het lijkt wel alsof uw geloofsstrekking tijdens de week werd getolereerd en u een normaal leven kon leiden en u enkel tijdens het vrijdagsgesbed werd lastiggevallen om u te bekeren. Als u gevraagd werd op welke manieren werd getracht u uiteindelijk te overtuigen over te stappen naar het ismaelisme, antwoordt u dat u twee keer bent opgesloten en u vier à vijf keer werd geslagen (CGVS p. 13). Dit alles speelde zich af over een periode van drie jaar (CGVS p. 4 en 14). Het CGVS erkent dat dit voor u een onaangename periode moet geweest zijn maar stelt vast dat uit uw verklaringen blijkt dat dit niet gelijkgesteld kan worden aan vervolging. U overbrugde immers een periode van drie jaar zonder grote

noemenswaardige problemen. Dat u in de huiselijk sfeer een aantal keren hardhandig zou aangepakt zijn lijkt in een Afghaanse context niet ongevoel. Wat er ook van zij, er blijkt zeker niet uit dat uw oom er een halszaak van maakt of dat hij u naar het leven zou staan omdat u niet onmiddellijk naar zijn pijpen danste. Dat u geen noemenswaardige problemen kende, wordt bevestigd door uw verklaringen over de zoon van uw oom. Als u gevraagd wordt wat zijn rol was in de hele situatie, antwoordt u dat hij soms een preek gaf (CGVS p.15). Op die momenten zei hij kom vriend, word dan toch 49 imani, je woont nu bij ons, word dan toch ook als ik (CGVS p. 15). Het lijkt wel alsof hij u op een vriendelijke manier wilde overtuigen om ismaeli te worden. Het is ook uw antwoord op zijn verzoeken die verraden dat u helemaal niet zo'n grote vrees had als dat u beweerde gedurende het hele gehoor. U vroeg hem namelijk of hij zot geworden was (CGVS p. 15). Dit is niet het antwoord van een moe getergd jongetje dat in constante vrees leeft om lastiggevallen te worden omwille van zijn geloof. Uw antwoord aan hem toont eerder aan dat u de confrontatie opzoekt in plaats van een terughoudende houding aan te nemen zoals men eerder van iemand kan verwachten die door de familie waar hij onderdak krijgt onder druk gezet wordt omwille van zijn geloof.

Bovendien spreekt u zichzelf tegen tijdens het gehoor als het om de origine van uw ooms geloof gaat. Eerst beweert u nog dat hij zich bekeerd had (CGVS p. 13) terwijl u even later verklaart dat hij geboren was in een ismaeli familie (CGVS p. 13). In het licht van de door u geschetste context is het toch bijzonder vreemd zo'n vergissing te maken. Dat u stelt dat u zich hierover missproken heeft is dan ook weinig overtuigend.

Uit voorgaande argumenten blijkt dat er weinig geloof gehecht kan worden aan de pogingen tot gedwongen bekering die u onderging. De lange periode waarin u gedwongen zou zijn geworden zich te bekeren zonder noemenswaardige problemen ondergaan te hebben, laten het CGVS toe dit vast te stellen.

In tweede instantie wordt er door het CGVS geen geloof gehecht aan de directe aanleiding van uw vlucht uit Afghanistan, namelijk uw liefdesrelatie met Razia, de vrouw van Ayah. U verklaarde dat de relatie begonnen was doordat ze vaak naast u kwam zitten (CGVS p. 15). Op die manier praatten jullie dikwijls en steunde ze u als u ruzie had met uw stiefoom (CGVS p. 15). Op een ochtend, u was juist wakker en wilde thee drinken, kwam ze opnieuw bij u om te praten en kregen jullie het 'warm' zoals u het zelf verwoordt (CGVS p. 16). Die dag hadden jullie voor de eerste maal seks (CGVS p. 16) en werd u meteen betrap door uw oom. Als u gevraagd wordt waarom jullie niet wat voorzichtiger zijn geweest, antwoordt u dat jullie daar op dat moment niet aan gedacht hadden omdat jullie warm waren geworden (CGVS p. 17). U was juist wakker geworden, had net uw gezicht gewassen en wilde thee maken toen Razia met u kwam praten net zoals jullie al drie jaar lang met elkaar aan het praten waren (CGVS p. 16). Dat u en Razia (een gehuwde vrouw), de Afghaanse normen en traditionele waarden in acht genomen, er niet aan dachten om jullie te beheersen is onwaarschijnlijk gezien het immense risico dat jullie namen. Temeer omdat u verklaarde niet zeker te weten waar Ayah, Razia haar man, zich op dat moment bevond (CGVS p. 17). Daarnaast verklaarde u dat er nog een zus Ayah aan het studeren was in een aanpalende kamer, twee zussen buiten aan het spelen waren, één broer samen met uw tante om brood waren en uw oom op ieder moment naar huis kon komen (CGVS p. 17). De context die u schetst nodigt dus niet echt uit om 'warm' te worden. Zeker als men rekening houdt met de waarden en normen in de Afghaanse samenleving. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat als u in drie jaar tijd niet met elkaar geveeën heeft dat u dit plots doet in deze context die in geen enkele manier afwijkt van de manier waarop u tijdens die drie jaar samen was én met de kans dat éénieder van uw familie binnenstapt in de kamer waar u bezig bent met Razia.

Vervolgens geeft u ook tegenstrijdige verklaringen in verband met het bijl-incident. Eerst verklaarde u dat uw oom buiten iets ging halen om u te slaan en dat u van de gelegenheid gebruik maakte om te vluchten (CGVS p. 12). U voegde eraan toe dat terwijl u vluchtte, u hoorde hoe Razia slagen kreeg (CGVS p. 12). Even later verklaarde u dat Razia u geld had gegeven en dat u dan bent weggegaan (CGVS p. 16). Deze versie van de feiten wordt ook bevestigd bij uw gehoor bij DVZ (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5.). Dit is echter tegenstrijdig met uw latere verklaring tijdens het gehoor bij CGVS waar u beweert dat Razia tussen u beide in is komen staan en een bijl in haar voorhoofd kreeg waardoor ze stierf. In deze versie van de feiten bent u getuige van haar dood terwijl u in de eerste versie enkel kon horen dat Razia slagen kreeg. Het verschil tussen deze twee versies van een cruciale gebeurtenis die een grote impact op u moet gehad hebben en die de directe aanleiding vormde van uw vertrek is te groot en haalt de geloofwaardigheid van deze feiten volledig onder uit.

Ten slotte kan men zich vragen stellen bij het gedrag van Razia nadat uw oom jullie had betrap. Uit uw verklaringen blijkt dat Razia er alles aan doet om u in veiligheid te brengen terwijl zij net zoveel te vrezen had als uzelf. Razia was immers getrouwd met de zoon van uw oom. In een Afghaanse context waar een vrouw jammergenoeg nog altijd minder waard is dan een man is het dan ook weinig geloofwaardig dat zij er alles aan doet om u in veiligheid te brengen en geen actie onderneemt om zichzelf in veiligheid te brengen. U verklaarde immers dat toen u betrap werd door uw

oom, Razia u 30.000 afghani gegeven heeft om te kunnen vluchten (CGVS p. 12 en 16) en dat ze tussen u in kwam staan toen uw oom naar u uithaalde met de bijl (CGVS p. 17). Alsof zij zelf niets te vrezen had van uw oom. Zij was immers getrouwd met de zoon van uw oom. Ook haar toekomst stond op het spel. Het is dan ook weinig aannemelijk dat ze zich volledig opoffert om u in veiligheid te brengen en zelfs geen aanstalten maakt om samen met u de benen te nemen. Jullie kregen hier nochtans de kans toe toen uw oom om een bijl was. Dat ze op dit moment u het geld geeft en niet de reflex heeft om samen te vluchten is dan ook weinig overtuigend.

In het licht van de bovenstaande observaties wordt door het CGVS geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg is er geen enkele reden waarom u niet opnieuw onderdak zou kunnen krijgen bij uw oom en deel uitmaken van zijn gezin in Kaboel. Bijgevolg dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52, §2, 57/6, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad niet inzien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 57/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze het voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari

2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Verzoeker betoogt dat er drie grotere strekkingen zijn binnen het sjiïsme die misschien minder fricties onderling kennen dan er bestaan tussen de twee grote strekkingen sjiïsme en soennisme, maar waar het zeker niet is uitgesloten dat de aanhangers hun substrekking als fundamenteel verschillend aanzien als de andere en dat zij hun strekking ook sterk verdedigen tegenover de andere.

Verzoeker meent dat het niet onlogisch is dat zijn oom hem liet deelnemen aan het publieke leven nu er toch een verschil is tussen een openbare ruimte als een moskee, waar de geloofsbelevens explicieter tot uiting komt dan in het publieke leven als werknemer.

Verzoeker meent voorts dat het niet de frequentie van de acties is die bepaalt of een bekeringsdrang naar vervolging neigt of niet maar wel de aard van de acties. Het tot tweemaal toe opsluiten van verzoeker, het slaan is wel degelijk gevaarlijk. De constante vrees hieraan te worden onderworpen werd niet in beschouwing genomen.

Volgens verzoeker is het motief inzake de Afghaanse context niet logisch daar het hier een onoplosbaar probleem betreft, met name één partij die niet zal opgeven om de andere te willen bekeren.

Verzoeker stelt voorts dat zijn antwoord aan de zoon van zijn oom slechts één verklaring betrof en de zoon hem bovendien op een minder radicale manier trachtte te bekeren zodat dit zijn vrees ten aanzien van zijn oom niet uitsluit. Bij dergelijke feiten is men bovendien ook niet steeds geneigd rationeel te denken en altijd en overal een terughoudende houding aan te nemen.

Verzoeker meent dat er sprake is van een misverstand en dat hij enkel bedoelde dat zijn oom Ismaeli is. Er ontstond louter een misverstand omwille van de verschillende betekenis van 'bekeran tot een godsdienst' en 'behoren tot een godsdienst'.

Verzoeker stelt voorts dat de situatie met Razia niet als onmogelijk moet ingeschat worden. Waar meerdere gezinnen samenwonen zal er wel altijd iemand thuis zijn. Omdat zij nooit zeker konden zijn wanneer wie thuiskwam, hebben zij pas na drie jaar seksuele handelingen gesteld, hoewel er al jaren sprake was van een zekere intimiteit. Het was dus eigenlijk onmogelijk een minder risicovol moment uit te kiezen, wat na jarenlang beheersen uitmondde in een onbezonnen daad.

Verzoeker stelt dat zijn tegenstrijdige verklaringen inzake het bijlincident te verklaren zijn door de verwarring en chaos ontstaan op dat moment en de pijnlijke herinneringen. Verzoeker stelt dat Razia inderdaad tussen hen beiden is komen staan en dat hij is gevlucht waarna hij de slagen hoorde. Voorts impliceert zijn verklaring dat Razia een bijl in het hoofd heeft gekregen niet per se dat hij dit zelf heeft gezien. Het is door het horen van de slagen dat hij het vermoeden had dat zij de bijl in haar kreeg.

Verzoeker betoogt voorts dat Razia oprecht gevoelens voor hem had zodat het te begrijpen valt dat zij veel voor hem over had en er alles aan deed om hem in veiligheid te brengen. Het is plausibel dat zij *“zich impulsief in de verdediging heeft geschoten”* voor hem met gevaar voor eigen leven. Het betreft hier geen weloverwogen situatie.

Verzoeker verwijst voorts naar richtlijnen van het UNHCR en meent dat tegenpartij teveel nadruk legt op kleine en minder belangrijke elementen. Er kan hoogstens gesproken worden van een exceptionele situatie, niet van een onaannemelijke situatie. Verzoeker heeft aan de op hem rustende bewijslast voldaan. Verzoeker verwijst bijkomend naar een rapport van de UN High Commissioner for Refugees, waarin richtlijnen werden opgesteld specifiek voor minderjarigen. Verzoeker meent dat zijn minderjarigheid in acht moet worden genomen.

2.7. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd. In deze blijkt dat de commissaris-generaal op diverse punten rekening gehouden heeft met verzoekers minderjarigheid. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen en hij werd op 25 juni 2012 gehoord op het Commissariaat-generaal, tevens in aanwezigheid van zijn voogd en advocaat. Zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar die eveneens open vragen stelde en aan het einde van de bestreden beslissing werd de aandacht van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gevestigd op het feit dat verzoeker minderjarig is en bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op hem moet worden toegepast. Dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met verzoekers kwetsbaar profiel als minderjarige, blijkt geenszins uit het verloop van de administratieve procedure zoals deze terug te vinden is in het administratief dossier. Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, mag ook van een jeugdig persoon worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt of die de concrete aanleiding vormden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

2.8. Met zijn betoog dat het *“niet uitgesloten is dat de aanhangers hun substrekking als fundamenteel verschillend aanzien als de andere, het behoren tot de één of de andere ook als essentieel aanzien en hun strekking ook sterk verdedigen t.o.v. de andere”* toont verzoeker geenszins aan dat het motief waar de commissaris-generaal zijn verhaal omtrent zijn bekering in perspectief plaatst omdat ismaelieten deel uitmaken van de grote sjiitische gemeenschap en er in Afghanistan niet echt noemenswaardige fricties zijn tussen de verschillende strekkingen binnen het sjiïsme, onterecht is, dit mede in het licht van de overige motieven. Verzoekende partij dient er immers op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal immers heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Gelet op de vaststelling dat er in Afghanistan geen noemenswaardige fricties bestaan tussen de verschillende strekkingen binnen het sjiïsme samen genomen met de onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen die verzoekers relaas voorts kenmerken, kon de commissaris-generaal terecht besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers aanvraag.

2.9. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is het geenszins logisch dat zijn oom, waarvan verzoeker verklaarde dat deze schrik had om uitgelachen te worden in zijn moskee omdat verzoeker niet bekeerd was en nog steeds shia was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 13) verzoeker wel zou tewerkstellen bij iemand die hij goed kende en aan wie hij loyaal was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 10, 14 en 15). Immers houdt dit in dat kennissen van zijn oom daardoor op de hoogte zouden kunnen geraken van het feit dat verzoeker nog steeds niet bekeerd was en aldus zijn oom daarmee zouden kunnen uitlachen, waarvoor zijn oom juist schrik had. Het betoog van verzoeker dienaangaande kan dan ook geenszins overtuigen om het desbetreffend motief in een ander daglicht te plaatsen.

2.10. Verzoekers stelling dat het niet de frequentie van de acties is die bepaalt of een bekeringsdrang naar vervolging neigt of niet, maar eerder de aard van de acties, is evenmin van die aard om de vaststellingen in de bestreden beslissing ter zake te ontcrachten. Uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt inderdaad dat verzoeker enerzijds verklaarde dat hij telkens hij onder zijn ooms ogen kwam, deze hem erover lastig viel, terwijl hij verder, als hem gevraagd wordt hoe vaak zijn oom hem nu juist trachtte te bekeren, stelde dat het om de week, om de twee weken was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 13-14). Voordien in het gehoor had verzoeker gesteld dat zijn oom hem vooral op vrijdagen lastig viel (gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 13). Als verzoeker wordt gevraagd op welke manieren werd getracht hem persoonlijk te overtuigen over te stappen naar het ismaelisme, verklaarde verzoeker dat hij twee keer werd opgesloten en hij vier tot vijf keer werd geslagen (gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 13). Deze feiten speelden zich af

over een periode van drie jaar (gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 14). De Raad wijst erop dat daden van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag moeten (a) ofwel zo ernstig zijn ofwel zo vaak voorkomen dat zij een ernstige schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, lid 2, van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) (b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt (a) (cf. Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). De door verzoeker aangehaalde feiten zijn evenwel niet zwaarwichtig genoeg om te worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch met het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit verzoekers verklaringen kan allerminst worden opgemaakt dat zijn oom zijn bekering dermate noodzakelijk vond dat hij verzoeker hierdoor naar het leven stond. Bovendien strookt verzoekers bewering dat de daden van zijn oom als levensgevaarlijk moeten worden beschouwd, niet met zijn verklaringen bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij aan de zoon van zijn oom had gevraagd of hij gek was geworden wanneer die hem vroeg zich te bekeren. Uit de vaststellingen dat verzoeker drie jaar lang bij zijn oom inwoonde zonder dat de drang van zijn oom om hem te bekeren de rechtstreekse aanleiding voor zijn vlucht betrof – immers blijkt dit de betrapting door zijn oom te zijn van verzoeker met Razia – samen met de vaststelling dat verzoeker geen vrees vertoonde om ook de zoon van zijn oom op zijn plaats te zetten in verband met de vraag om zich te bekeren, meent de Raad dat hieruit kan afgeleid worden dat zijn asielaanvraag ongegrond is. Terecht stelt de commissaris-generaal vast dat de houding van verzoeker niet deze is van een tot wanhoop gedreven jongen die in constante vrees leeft om te worden lastiggevalen omwille van zijn geloof. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, is zijn houding ten aanzien van de zoon van zijn oom wel degelijk een pertinent gegeven nu redelijkerwijze kan worden aangenomen dat indien verzoeker werkelijk zijn oom en diens bekeringsdrang vreest, hij zeer zeker niet de confrontatie zal aangaan met diens zoon daar hierin het risico bestaat dat hij daardoor nog meer de woede van zijn oom zal aanwakken. Indien men al werkelijk iemand vreest, kan immers aangenomen worden dat men elk gedrag dat die vrees kan doen vergroten, zal vermijden.

De Raad stelt voorts uit lezing van het gehoorverslag vast dat verzoeker op de vraag welke argumenten zijn oom aanbracht om hem te bekeren, antwoordde: *“Hij heeft zich daartoe bekeerd. Hij wilde dat ik dat ook zou doen. {...}”*. Pas wanneer hij geconfronteerd wordt met zijn verklaring dat zijn ooms vader Ismaeli was, corrigeert verzoeker zichzelf en stelt: *“Nee, dat bedoelde ik niet. Hij was Ismailia. Ik heb het misschien verkeerd gezegd.”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 13). Gelet evenwel op de initiële duidelijke verklaring van verzoeker dat zijn oom zich had bekeerd en dat hij wilde dat verzoeker dat ook zou doen, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verantwoording dat hij zich hieromtrent vergist heeft en bedoelde dat zijn oom al Ismaeli was. Verzoekers antwoord laat dergelijke nuance geenszins toe. De commissaris-generaal merkt dan ook terecht op dat dit een tegenstrijdigheid is die wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas nu van verzoeker mag worden verwacht dat hij omtrent zijn ooms geloof – dat een kernelement is van zijn asielrelaas – coherente verklaringen kan afleggen. Het betoog van verzoeker dat er sprake is van een misverstand kan aan voormelde vaststellingen geenszins afbreuk doen. De vragen waren duidelijk en de antwoorden zijn evenmin vatbaar voor interpretatie.

2.11. In tegenstelling tot wat verzoeker voorts voorhoudt, is het geenszins aannemelijk dat hij een dermate groot risico neemt betrapt te worden met Razia, te meer nu hij stelde zijn oom reeds te vrezen omwille van diens bekeringsdrang. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat er nog andere personen in het huis aanwezig waren en dat zijn oom op elk moment kon thuiskomen, zodat hij wist dat het risico op betrapting groot was. Juist omwille van de onzekerheid dat iemand op elk moment kan thuiskomen en hen betrappen, kan verwacht worden dat verzoeker een grotere omzichtigheid aan de dag legt en niet zomaar overgaat tot een onbezonnen daad. Het betoog van verzoeker kan de motieven van de bestreden beslissing ter zake geenszins in een ander daglicht plaatsen.

2.12. Verzoeker betwist voorts niet dat hij zich heeft tegengesproken over het bijincident. Verzoeker tracht dit te verklaren door te verwijzen naar de chaos en verwarring tijdens het incident, doch dit kan geenszins overtuigen. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij de belangrijke gebeurtenissen duidelijk en coherent kan weergeven, zeker deze die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan worden verwacht dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de

traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. De vaststelling dat verzoeker over een dermate cruciale gebeurtenis tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. De Raad wijst er voorts op dat het volharden in één versie van de feiten geenszins afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. De nuances die verzoeker thans nog aan zijn verklaringen tracht toe te voegen, met name dat hij *veronderstelde* dat Razia met een bijl werd geslagen, vinden voorts geen steun in het administratief dossier. Immers verklaarde verzoeker uitdrukkelijk: *“Hij is om een bijl gegaan. Hij kwam daarmee binnen. Hij wilde me vermoorden. Razia zei dat hij dat niet mocht doen. Ze is tussen ons komen staan. Ze heeft de bijl dan in haar voorhoofd gekregen. Ze is dood”* en *Mijn oom heeft op Razia geslagen met die bijl, ik heb daar gebruik van gemaakt om te kunnen wegvlugten {...}*” (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 17) waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker pas na het zien van het inhakken op Razia met een bijl is weggevlucht, dit terwijl hij in tegenstelling daarmee eerder verklaarde dat *“{...} Hij is naar buiten gegaan om iets te halen om me te slaan. Razia gaf me geld en zei dat ik moest wegvlugten. Ik vluchtte weg, ik hoorde dat zij slagen kreeg”* en *“De oom heeft de deur opengedaan. Wij lagen op elkaar. Ik heb gezien dat hij terug weg was. Ik begon mijn kleren aan te doen. Razia ook. Ze heeft me geld gegeven en dan ben ik weggegaan.”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, pp. 12 en 16) en hieruit blijkt dat hij reeds was weggevlucht.

2.13. In tegenstelling tot wat verzoeker voorts voorhoudt, is het geenszins geloofwaardig dat Razia niet mee zou vluchten maar integendeel de gevolgen van de betrapting zou ondergaan. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt blijkt uit verzoekers verklaringen dat ook zij de kans had om weg te vluchten op het ogenblik dat de oom om de bijl was zodat het, de Afghaanse context en de zware represailles die haar zouden te wachten staan in acht genomen, geenszins geloofwaardig is dat zij toch besluit achter te blijven. Het betoog van verzoeker dat zij oprecht gevoelens voor hem had – wat haar eerder zeker zou moeten doen besluiten om mee te vluchten – en dat zij voor de betrapting nog geen grote problemen gekend had, kan aan voorgaande hoegenaamd geen afbreuk doen.

2.14. Waar verzoeker nog betoogt dat de vastgestelde onaannemelijkheden en inconsistenties details betreffen, kan hij geenszins overtuigen. Uit de bespreking hoger blijkt dat het asielrelaas van verzoeker behept is met tal van onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante aspecten van zijn relaas, die wel degelijk terecht doen besluiten tot de ongegrondheid ervan.

2.15. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt voorts geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat de beoordeling van de commissaris-generaal in toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onjuist is. Er zijn geen elementen die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.16. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij, zoals reeds gesteld, tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.17. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.18. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER